

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ieremiæ Prophetæ Threni Carmine redditi

Latomus, Jacobus

Antverpiae, 1587

Capvt Primvm.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69084](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69084)

IEREMIÆ PROPHETÆ

T H R E N I.

CAPVT PRIMVM.

Aleph.

V O M O D O sola sedet vacuis vrbs
in clyta muris,

Quæ populi quondam plena fre-
quentis erat.

Vt mulier facta est natis viduata,
viroque,

Quæ iura, & leges gentibus antè dabat.

Hæc populis multos latè dominata per annos,

Nunc pendit dominis dura tributa suis.

Beth.

Ipsa suam sortem lacrymis de nocte profusis

Fleuit, & hæret adhuc plurima gutta genis.

Qui daret afflictæ blandis solatia verbis,

Non fuit: hanc odio, quisquis amauit, habet.

A quibus auxilium rebus sperabat egenis,

Hos sibi iam patitur ludificata truces.

Gimel.

Gens Hebræa iugi impatiens mutare penates

Cogitur, & sedes hospes adire nouas.

Hic quoque speratum nescit reperire leuamen,

Nulla quies miseræ barbaro ab hoste datur:

Nil patriam liquisse iuuat, solitalque nouales,

Namque alio opprimitur non minus orbe malis.

Daleth.

Deserti lugent calles, plateæque Sionis,

Quòd nemo veniens annua festa colat.

A 3

Sacrifici

Sacrifici mœrent, portæ fecere ruinam,
Squallet virginitas, omnia amaror habet.

He.

Cuncta tenet hostes, penes hos iã summa potestas:
Luxuriat raptis impia turba bonis.
Has tibi decreuit Domini sententia penas,
Offensi vario crimine Iuda tuo.
Turba tenella præit victores capta sequentes,
Brachiaque in tergum fune retorta gerit.

Vau.

Arce Sionæa solitum decus omne recessit,
Et cultu insignis qui fuit antè nitor.
Ipsius proceres, miserarum more bidentum,
Inueniunt ventri pascua nulla suo.
Hinc fracti, & cunctis exhausti viribus, ante
Instantis faciem turpiter hostis eunt,

Zain.

Quas Solyma ærumnas tulerit, miseranda reuoluit,
Quasque tulit, meritis imputat ipsa suis:
Diuitias recolit, simul & gratissima quondam
Pignora, & eximium quicquid in vrbe fuit,
Tempore quo populus nondum crudelia passus
Arma, peregrino captus ab hoste foret.
Luctibus oppressæ porro immani que dolore
Qui daret optatam nemo repertus opem.
Tantæ hostes vrbs læti aspexere ruinam,
Perstrinxere iocis Sabbathæ nostra suis.

Heth.

Ah Solyma infandum facinus commisit, & ingens
Peccatum, cunctis hinc vaga facta locis.
Egregiam splendore prius quicumque colebat,
Quum foret imperio, diuitiis que potens,

Muta.

Mutatis animis oppressam spernit, & odit,
 Ipsi postquam dedecus omne videt.
 Ipsa autem tristi gemitus de pectore ducens,
 Auertit vultus plena pudore suos.

Teth.

Fœda luto ipsius turpi vestigia sordent,
 Et cœni maculas simbria spurca trahit.
 Ut finem hunc caperet fieri non posse putabat,
 Sed ruit impulsu præcipitata graui.
 Qui daret afflictæ monitu solatia amico
 Quæsitus, nemo qui dare vellet, erat.
 Huc Domine aduertas quæso pia lumina, quamque
 Despecta iaceam conditione vide.

Iod.

Hostica gens rapuit rerum pulcherrima queque,
 Sacrilegaque decus sustulit omne manu.
 Vidimus heu templum gentes calcare prophanas,
 Lege tua vetitum quod solet esse nefas.

Caph.

Heu populus mœsto ducit suspiria corde,
 Et patitur victu deficiente, famem.
 Nobilis exiguo mutatur pane supellex,
 Quo releuent animam, sustineantque suam.
 Huc tandem placidos adhibe Pater optime vultus:
 Quæso age quàm vilis sim modò facta vide.

Lamed.

Hanc quicumque viam gressu transmittitis, eia
 Attentè clades noscite quæso meas.
 Obseruate meo similis dolor esse dolori
 Num queat, & pœnæ par sit an vlla meæ.
 Me Dominus carpsit, solet vt vindemitor vuas:
 Hoc prius irata voce minatus erat.

Mem.

E cælo immisit flagrantés ossibus ignes,
 Erudijt luxus, edomuitque meos.
 Infidiosa meis expandit retia plantis,
 Hinc ego sum retro ferre coacta gradum.
 Desertæ, vastæque parem me fecit eremo,
 Tristitia totos conficiorque dies.

Nun.

Ille mea in fascem strinxit peccata molestum,
 Impositus collo est sarcina dura meo:
 Hinc mihi de toto fluxerunt corpore vires,
 Et mea sunt tanto membra soluta iugo.
 Omnipotens Dominus manibus me tradidit illis
 Vnde resurgendi spes mihi nulla datur.

Samech.

De medio nostri proceres, & fortia bello
 Pectora, & excelsos abstulit ille duces.
 Dirâ iuuentutis maclandæ tempora nostræ
 Indixit, poterat quæ mihi adesse manu:
 Scilicet ad cædem hanc vicino ex orbe vocauit
 Quoslibet, & dicta præsto fuere die.
 Utque terit prælo maturas vinitor vuas,
 Sic tua trita graui est filia Iuda malo.

Ain.

Inde mea affiduo soluuntur lumina fletu,
 Perque genas lacrymæ (nec modus vllus) eunt.
 Nam procul omnis abest qui me solamine blando
 Mœroris posset parte leuare mei.
 Nostra sub hoste fero soboles captiua tenetur,
 Et perit gentis spes modò rapta meæ:
 Ille suo nostras vincebat robore vires,
 Nec miseræ inuictum fas superare fuit.

Phe.

Phe.

Ad charos lacrymosa Sion sua brachia tendens,
 Haud aliquem cuius voce leuetur habet:
 Præsidiumque illinc quærens frustratur, & ipsos
 Quando decet minimè, vertere terga videt.
 Causa subest, etenim Dominus mādauit, vt omnes
 In miserum ferrent arma inimica Iacob.
 Propterea Solymam populi cinxere minaces,
 Atque omni clausam milite parte tenent.
 A quibus haud aliter contempta, & vilis habetur,
 Fœmina quàm fluxu sordida facta suo.

Isade.

De Domino haud quicquam querimur, iustissimus
 Suppliciū proprij criminis ipsa luo. (ille est:
 Illius audaces legem calcauimus æquam,
 Nullaque cura fuit cęlica iussa sequi.
 Audite ô populi partem quamcumque tenetis
 Telluris, luctus quęso videte meos.
 Sunt mihi surrepti iuuenes, castęque puellę,
 Cogunturque fero vincla sub hoste pati.

Coph.

Acciui stabiles quotquot mihi rebar amicos,
 Instabiles rupta verba dedere fide.
 Sacrifici periere mei, periere verenda
 Canicie, victu deficiente, senes.
 Quæsiuere cibos, frustra releuare parantes
 Corpora ab vrgenti tabida facta fame.

Res.

O Domine, ô cuius pietas per cuncta perennat
 Secula, ad ærumnas lumina verte meas.
 En mœrore mihi concrescit venter acerbo,
 Cordaque præ nimio deliquere metu:

A 5

Vsq̄ue-

Vsq̄ue adeo admissi sceleris me torquet amaror,
 Impia quo legi mouimus arma tuæ.
 Ergo foris gladio miseri consumimur, intus
 Omnibus apparet mortis imago locis.

Sim.

Audierant gemitusque meos, sauosque labores,
 Quos rebar fidum pectus habere mihi:
 Presidiumque malis sperabam haud segne daturos:
 Sed mea qui curet vulnera, nemo venit.
 Alloquio haud quisquam me solaturus adire:
 Cogitat, aut casus voce leuare meos:
 At contrà exultant hostes, & gaudia nostris
 De tantis agitant irrequieta malis.
 Intulit hæc nobis meritò tua iusta voluntas,
 Ætherei agnosco iudicis esse manum.
 Spes tamen est, qua nos aliqua ratione leuemur,
 Vt videam versas barbaro in hoste vices.
 Vt similis fiat nostri, mala plurima passus,
 Suppliciumque pari conditione luat.

Tam.

O cuius nunquam falluntur lumina, qui que
 Omne quod in toto vertitur orbe, vides;
 Aspice, queso Deus, quàm nobis dira scelesti
 Intulerint hostes, quamque nefanda parent:
 Quæ sum passa, precor fac vt patiantur & illi,
 Quasque fui pœnas ferre coacta, ferant:
 Quamq̄; tuli immites propter mea crimina casus,
 Tam subeat duras impia turba cruces.
 Fine carent luctus nostri, sine fine fatigor
 Fletibus, immensus pectora mœror habet.

CAPVT